

R. F. KUANG

KATABASİS

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Bu, kurmaca bir eserdir. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, mekânlarla ya da kurumlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Katabasis: Yunan mitolojisiyle ilişkili bir kavram olup antik Yunancada “yeraltı dünyasına iniş” anlamına gelmektedir. –yhn

Zeki ve çok sevgili Bennett'a

YAZARIN NOTU

Bu metinde adı geçen akademisyenlerden bazıları gerçek insanlar ve birkaç istisna dışında –ki umarım bunlar kendiliğinden anlaşılır– görüşlerini doğru bir şekilde yansıtmaya çalıştım. Derek Parfit’in *Reasons and Persons* [Sebepler ve İnsanlar] adlı eseri, benim zaman çizelgemle uyumlu şekilde, gerçekten de 1984 yılında yayımlandı. Aristoteles “göksel uzay solucanı” terimini kullanmıyor ancak bu onun fiziğini görselleştirmek için güzel bir yol. Michael Huemer’in “Varoluř Ölümsüzlüğün Kanıtıdır” adlı makalesi 2019 yılına ait ancak burada 1960’larda çıktığını iddia ediyorum. Fantazi bu, tıpkı bu kitabın büyük bir kısmı gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Çünkü bana kalırsa, gerçek bir felsefe müridi diğer insanlar tarafından yanlış anlaşılabilir; onun her zaman ölümün ve ölmenin peşinde olduğunu anlamazlar ve eğer böyleyse, hayatı boyunca ölümü arzuladıysa, zamanı geldiğinde neden her zaman peşinde olduğu ve arzuladığı şeyden pişmanlık duysun ki?

PLATON, PHAIDON

Cambridge, Michaelmas Dönemi,¹ ekim ayı. Rüzgâr ısıyor, güneş saklanıyordu ve ders yılının ilk gününde, lisans öğrencilerine çış molası vermeden ders çalışabilmek için kartezyen ayırışma büyüsunü kullanmanın tehlikelerini anlatması gerekirken, Alice Law danışmanın ruhunu sekiz katlı cehennemden kurtarmaya koyuldu.

Profesör Jacob Grimes'ı öldüren şey korkunç, elim bir kazaydı ve bu bir bakıma Alice'in suçu sayılırdı. Bu yüzden de hem vicdani sebeplerle hem de kendi çıkarı gereğince, Yeraltı Dünyası Hükümdarı, Merhametli Kral Yama'ya onun canını bağışlaması için yalvarmayı gerekli görüyordu. Zira Profesör Grimes ölünce ortada bir jüri başkanı da kalmamıştı ve Alice jüri

1 Britanya'daki üniversitelerde ekim ayında başlayıp Noel'de sona eren akademik dönem. —çn

başkanı olmadan ne tezini savunabilir, ne mezun olabilir ne de analitik büyü alanında kadrolu bir işe başvurabilirdi.

Bu öyle küçük bir girişim değildi. Tartaroloji¹ uzmanlık alanı olmamasına karşın son bir ayda, kendi çabalarıyla bu konuda uzmanlaşmıştı. Gerçi artık *kimsenin* uzmanlık alanı sayılmazdı zira Tartarologların çalışmalarını yayımlatacak kadar uzun yaşamaları ender rastlanan bir durumdu. Profesör Grimes'ın ölümünden beri, Alice uyanık olduğu her dakikayı cehenneme gidiş ve dönüş yolculuğu hakkında bulabildiği her türlü monografi, makaleyi ve yazışmayı okumaya adanmıştı. En az bir düzine akademisyen bu yolculuğu yapmıştı ancak geçmiş yüzyılda bu hikâyeyi ilk ağızdan anlatmaya ömrü yeten çok az kişi vardı. Tüm mevcut kaynaklar değişen oranlarda güvenilirmezdi, üstelik çevrilmesi fazlasıyla zor metinlerdi. Dante'nin anlatısı kin dolu sataşmalar yüzünden o kadar amacından sapmıştı ki, anlatıkları bu karmaşada kaybolup gitmişti. T. S. Eliot kayıtlara geçen en yeni ve detaylı manzara betimlemelerini yapmıştı ancak *Çorak Ülke* kendisine o kadar çok atıfta bulunuyordu ki, bir gezginin anlatısı olarak statüsü ciddi şekilde tartışmalıydı. Orpheus'un zaten eski Yunanca olan notları, tıpkı ondan geriye kalanlar gibi büyük ölçüde paramparçaydı. Aeneas'a gelince; eh, o da bütünüyle Roma propagandasıydı. Muhtemelen daha az bilinen dillerde başka anlatılar da vardı; Alice arşivleri didik didik ederek on yıllarını geçirebilirdi ama bursunun süresi dolmak üzereydi. Dönem sonundaki ilerleme değerlendirmesi yaklaşıyordu ve yaşayan, nefes alan bir danışmanı olmadan Alice için en iyi ihtimal başka bir yere transfer olmak ve yeni bir danışman bulana kadar bursunun uzatılmasını ummaktı.

Ama başka bir yere transfer olmak istemiyordu; Cambridge diploması istiyordu. Herhangi bir danışman da istemi-

1 Antik Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının en derin ve korkunç bölgesi olan Tartaros üzerine yapılan spekülatif, teolojik ve mitolojik çalışmaların bütününe verilen isim. Cezalandırılmış tanrılar ve lanetlenmiş ruhlar bu bölgede ebedi azaba mahkûm edilir. —*çn*

yordu; bölüm başkanı, Nobel Ödülü sahibi ve Kraliyet Büyü Akademisi'ne iki kez başkan seçilen Profesör Jacob Grimes'ı istiyordu. Her kapıyı açan altın tavsiye mektubunu istiyordu. Her listenin en başında olmak istiyordu. Bu da Alice'in cehenneme gitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve hemen bugün gitmeliydi.

Tebeşirle çizdiği işaretleri dikkatle kontrol etti, ardından bir kez daha üzerinden geçti. Çemberi kapatma işini her zaman en sona bırakırdı çünkü pentagramı etkinleştirecek sözleri söylemenin, canını almayacağından kesinkes emin olması gerekiyordu. Bu konuda en ufak bir belirsizliğe yer olamazdı. Büyü mutlak bir kesinlik isterdi. Düzgün, beyaz çizgiler gözlerinin önünde dalgalanmaya başlayana kadar onlara baktı. Sonunda, gayet iyi bir iş çıkardığına karar verdi. İnsan zihni yanılabildi ama onunki çoğu zihne göre daha güvenilirli. Zaten artık güvenebileceği tek zihin kendisinininkiydi.

Tebeşirini kavradı. Tek bir düz çizgi çekti ve pentagram tamamlandı.

Derin bir nefes aldı ve çizimin ortasına adımını attı.

Elbette bir bedel ödeyecekti. Hiç kimse yara almadan cehenneme gidemezdi. Ama neler kazanacağını düşününce, gözüne son derece önemsiz görünen bu bedeli ödemeye en başından razı olmuştu. Sadece canının yanmamasını umuyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Bu sesi tanıyordu. Daha arkasına dönmeden kapıda kimi göreceğini biliyordu.

Peter Murdoch. Paltosunun düğmeleri açıldı, gömleğinin eteği dışarıdaydı, çantasından taşan kâğıtlar rüzgârda yırtılacakmış gibi görünüyordu. Alice her gün yataktan zar zor çıkmış gibi görünen Peter'ın yine de bölümün gözdesi olmayı başarmasına her zaman sinir olmuştu. Gerçi bu şaşırtıcı değildi: Akademi dünyası disipline saygı duyardı, çabayı ödüllendirirdi ama daha da önemlisi, çabalamak zorunda olmayan dehaya bayılırdı. Peter Murdoch, kuş yuvasına dönmüş saçları ve bir kor-

kuluğu andıran uzun kollarıyla külüstür bisikletinin üzerinde dururken, hayatında hiçbir şey için gerçekten çaba göstermemiş gibiydi. Sanki doğuştan zekiydi; tanrılar bilgeliği tek bir damlasını bile boşa harcamadan onun beynine akıtmıştı.

Alice ona katlanamıyordu.

“Beni yalnız bırak,” dedi.

Peter ayaklarını sürüyerek Alice’in çemberine girdi. Bu çok büyük bir kabalıktı. İnsan başka bir büyücünün pentagramına girmeden önce mutlaka izin istemeliydi. “Ne planladığımı biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.”

“Tsu’nun Temel Taşıyıcı Pentagramı, Setiya’nın Güncellemeleriyle,” dedi Peter. Doğrusu, Alice etkilenmişti; Peter çembere girmeden önce odanın öbür ucundan yere şöyle bir göz atmıştı sadece. “Hedefle psişik bir bağlantı kurmak için Casimir Etkisi’nden faydalanarak Ramanujan Toplamı’nı kullanıyorsun. Sekiz kat için sekiz çizgi.” Peter sırtıttı. “Alice Law, seni yaramaz kız. Cehenneme gitmeye çalışıyorsun.”

Alice, “Eh, madem bu kadar çok biliyorsun, o zaman sadece bir kişi için yer olduğunu da biliyorsundur,” diye çıkıştı.

Peter diz çöktü, gözlüğünü burnunun yukarisına doğru ittirdi ve pentagram üzerinde kendi tebeşiriyle hızlıca birkaç değişiklik yaptı. Bu da büyük bir kabalıktı; insan başka bir akademisyenin çalışmasını değiştirmeden önce mutlaka izin almalıydı. Ama nezaket kuralları Peter Murdoch’a işlemiyordu. Peter, hayatı ancak dehası sayesinde mazur görülebileceği bir kayıtsızlıkla yaşıyordu. Alice onun rektörün cüppesine çikolata sosu döktüğüne şahit olmuştu; adam sadece Peter’ın omuzuna hafifçe vurup gülmekle yetinmişti. Peter hata yaptığında bu sevimli bulunuyordu. Oysa Alice sırf bir kere ekmek sepetini yere düşürdüğü için akşam yemeğinin tamamını banyoda, elleriyle yüzünü kapatıp derin derin nefes almaya çalışarak geçirmişti.

“Birdi, iki oldu.” Peter parmaklarını salladı. “Abrakadabra. İşte şimdi yer var.”

Alice onun çizimlerini iki kez kontrol etti ve şaşkınlıkla, işçiliğinin kusursuz olduğunu fark etti. Bir uzvunu kaybedecek kadar büyük bir hata yaptığını görmeyi tercih ederdi. Bir de Peter, “Ben de seninle geliyorum,” demeseydi, gerçekten daha memnun olurdu.

“Hayır, gelmiyorsun.”

Cambridge Analitik Büyü Bölümü’ndeki onca insan arasınca, yeraltı dünyasında birlikte vakit geçirmek isteyeceği son kişi Peter Murdoch’tu. Kusursuz, zeki ve sinir bozucu Peter her dönüm noktasında bölümün en iyi ödülleri kazanırdı: En İyi Birinci Sınıf Makalesi, En İyi İkinci Sınıf Makalesi, mantık ve matematikte Dekanın Madalyaları. (Açıkçası bunlar Alice’in en başarısız olduğu alt alanlardı ama Alice Cambridge’e gelene kadar kaybetmeye alışkın değildi.) Peter nesillerdir akademisyen olan bir aileden geliyordu, fizikçi ve biyolog anne babanın sihirbaz çocuğuydu, bu da daha yürümeye başlamadan fildişi kulenin dile getirilmeyen kurallarıyla eğitildiği anlamına geliyordu. O zaten dünyadaki tüm iyi şeylere sahipti. İş bulmak için Profesör Grimes’in mektubuna ihtiyacı yoktu.

En kötüsü de Peter’ın daima çok nazik olmasıydı. Her zaman yüzünde o neşeli gülümsemeyle dolaşıyor, meslektaşlarının araştırmalarındaki aksaklıkları gidermelerine yardımcı olmayı teklif ediyor, seminerdeki herkese hafta sonlarının nasıl geçtiğini soruyordu; oysa bu insanların bütün hafta sonlarını onun uykusunda bile çözebileceği ispatlar yüzünden hıçkırarak ağlayarak geçirdiklerini çok iyi biliyordu. Peter asla böbürlenmez ya da üstünlük taslamazdı; o yalnızca, düpedüz *daha iyiydi* ve bu herkesin kendini çok daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

Hayır, Alice bu sorunu kendi başına çözmek istiyordu. Peter Murdoch’ın sürekli dibinde gevezelik etmesini, sırf yardımcı olmaya çalıştığı için pentagramlarını didiklemesini istemiyordu. Özellikle de Profesör Grimes’in ruhunu sağ salım geri getirmeyi başarırsa, Peter’ın bunda pay sahibi olmasını hiç istemiyordu.

“Cehennem insana kendini yalnız hissettirir,” dedi Peter. “Bir yol arkadaşın olmasını isteyeceksin.”

“Duyduğuma göre esas cehennem diğer insanlarmış.”

“Çok komik. Hadi. En azından malzemeleri taşıırken yardıma ihtiyacın olacak.”

Alice çantasına yepyeni bir Tükenmez Matara (haftalarca boşalmayan büyülü bir su şişesi) ve Lembas Ekmeği (saniyeler içinde yenip saatlerce tok tuttuğu için doktora öğrencileri arasında popüler olan bayat, mukavva gibi atıştırılabilir krakerler) koymuştu. Lembas Ekmeği’nde hiçbir büyü yoktu, sadece tonlarca yerfıstığından elde edilmiş protein ve günah sayılabilecek kadar yüksek oranda şeker içeriyordu. Yanında el fenerleri, iyot, kibrit, ip, sargı bezleri ve bir de hipotermi battaniyesi vardı. Yepyeni, pırlıl pırlıl bir paket Barkles Tebeşiri almıştı ve üniversite kütüphanesinde bulabildiği tüm güvenilir cehennem haritalarını dikkatlice, şeffaf plastik kapaklı bir klasörde toplamıştı. (Ne yazık ki haritaların hepsi farklı topografyalar öne sürüyordu; Alice oraya varınca yüksek bir yere çıkıp birini seçmeye karar vermişti.) Bir sustalı çakı ve iki keskin av bıçağı da almıştı. Bir de gece canı sıkılırsa diye yanında bir Proust kitabı vardı. (Gerçi Proust’a hiç başlamamıştı ama Cambridge ona Proust okumuş biri olmak istemeyi öğretmişti; cehennem de başlamak için fena bir yer sayılmazdı.) “Hazırım,” dedi.

Peter, “Yine de katlar arasında yolunu bulmak için yardıma ihtiyacın olacak,” dedi Peter. “Cehennem metafiziksel açıdan çok çetrefillidir, bilirsin. Anscombe sadece mekânsal yön değişimlerinin bile...”

Alice gözlerini devirdi. “Lütfen cehenneme gidebilecek kadar zeki olmadığımı ima etme.”

“Yanında bir *Cleary* kopyası var mı?”

“Elbette.” Alice *Cleary*’nin *Şablonları*’nı asla unutmazdı. Zaten hiçbir şeyi unutmazdı.

“Orpheus’un yolculuğuna dair otorite sayılan on iki versiyonun hepsini karşılaştırmalı olarak inceledin mi?”

“Elbette Orpheus’u inceledim; zaten en bariz başlangıç o...”

“Lethe’den nasıl geçeceğini biliyor musun?”

“Lütfen, Murdoch.”

“Kerberos’u nasıl ehlileştireceğini biliyor musun?”

Alice duraksadı. Bunun muhtemel bir engel olduğunu biliyordu; Dante’nin Bernardo Canaccio’ya yazdığı bir mektupta Kerberos tehlikesinden bahsedildiğini görmüştü ama bulduğu diğer kaynaklarda buna dair hiçbir referans yoktu ve ipucu içerebilecek tek kitap olan Vandick’in *Dante ve Gerçek Cehennem* adlı eseri ise kütüphane raflarından çoktan kaybolmuştu.

Aslında son birkaç aydır ihtiyacı olan pek çok kitap kütüphaneden kaybolup duruyordu ve çoğu zaman tam da gittiği sabah alınmış oluyordu. Tüm *Aeneid* çevirileri. Lazarus hakkındaki tüm ortaçağ çalışmaları. Sanki projesinin her adımını takip eden bir hayalet raflara dadanmıştı.

Alice birdenbire farkına vardı. “Yoksa sen...”

“Ben de bir süredir aynı şeyi araştırıyorum,” dedi Peter. “Kendimizi bu diploma programlarına iyice kaptırdık, Alice. Tezlerimize bir başkası danışmanlık yapamaz. Başka kimse yeterince zeki değil. Üstelik henüz bize öğretmediği çok şey var. Onu geri getirmeliyiz. Bir elin nesi var, iki elin sesi var.”

Alice ister istemez güldü. Bunca zamandır raflardaki bütün o boşlukların, bulmacanın eksik olan her bir parçasının ardında Peter vardı.

“O zaman bana Kerberos’u nasıl ehlileştireceğimi anlat.”

“İyi denemeydi.” Peter usulca Alice’in omuzunu dürttü. “Hadi. Birlikte her zaman daha iyi olduğumuzu biliyorsun.”

Alice onun şimdi gerçekten yalakalık yaptığını düşündü.

Peter samimiyetten uzaktı. Alice bunu içtenlikle söylemediğini biliyordu çünkü doğru değildi. Bir yıldan uzun süredir doğru değildi ve bu tamamen Peter’ın seçimiydi. Alice bunu çok net hatırlıyordu. O hâlde Peter nasıl bu kadar samimi davranabiliyor, sanki hâlâ laboratuvarda kıkırdayan birinci sınıf

öğrencileriymiş gibi, aradan hiç zaman geçmemiş gibi bu sözleri bu kadar rahatça söyleyebiliyordu?

Ama işte, onun çalışma tarzı buydu. Peter herkese böyle davranırdı. Gayet sıcakkanlı ve neşeliydi ama biraz yanına yaklaşmaya çalıştığınızda sağlam zemin yerini boşluğa bırakırdı.

Bu durumda önünde iki kötü seçenek vardı: eksik bilgi ya da Peter. Belki de ilgili kitapları ondan isteyebilir ve her şeyi kendi başına çözmeye çalışabilirdi; Peter sinir bozucuydu ama kaynakları kendine saklamazdı. Ancak bursunun sonu yaklaşıyordu ve bazı vücut parçaları bir bodrumda çürüyordu. Kısacası, hiç zaman yoktu.

“Peki,” dedi. “Umarım kendi tebeşirini getirmişsindir.”

“İki paket yeni Shropley’s getirdim,” dedi Peter neşeyle.

Evet, Alice onun Shropley’s kullanmayı tercih ettiğini biliyordu. Bu, kötü karakter göstergesiydi. En azından Alice tebeşirlerini paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Sırt çantasını ayaklarının yanına koyarak askıların pentagramın dışında kalmamasına dikkat etti. “O hâlde geriye sadece büyü sözler kalıyor. Hazır mısın?”

“Dur biraz,” dedi Peter. “Bedelini biliyor musun?”

Alice elbette biliyordu. Zaten akademisyenler bu yüzden nadiren cehenneme giderlerdi. Oraya gitmek çok zor olduğu için değil. Sadece doğru kanıtları bulup ustaca kullanmak gerekiyordu. Asıl sorun, yeraltına inmenin nadiren buna değmesiydi.

“Geriye kalan ömrümün yarısı,” dedi Alice. Cehenneme girmek, dünyalar arasındaki sınırları aşmak demekti ve bu basit bir tebeşirin taşıyamayacağı türden, organik bir enerji gerektiriyordu. “Yaklaşık otuz yıl gidecek. Biliyorum.”

Ama bu seçimi yaparken hiç zorlanmamıştı. Mezun olmayı, başarılı araştırmalar yapmayı ve şan şöhrat içinde ölmeyi mi tercih ederdi? Yoksa saçlarında aklarla, ağzından salyalar akar-ken, önemini yitirerek, pişmanlık içinde ecelini beklemeyi mi? Aşıl savaşa ölmeyi seçmemiş miydi? Alice bölüm kokteylle-
rinde emekli profesörlerle tanışmıştı; bunlar zavallı, konuşma

yetisini kaybetmiş kişilerdi ve Alice yaşlılığı cazip bir seçenek olarak görmüyordu. Bu seçimin akademi dışındakileri bunu dehşete düşüreceğini biliyordu. Ama akademi dışından kimse-
nin anlaması mümkün değildi. Bir profesörlük kadrosu için ilk çocuğunu feda edebilirdi. Bir uzvunu kesebilirdi. Hâlâ kafası çalıştığı, hâlâ düşünebildiği sürece her şeyi verebilirdi.

“Bir büyücü olmak istiyorum,” dedi. “İstedğim tek şey bu.”

“Biliyorum,” dedi Peter. “Ben de. Ve... bunu yapmam gere-
kiyor. Buna mecburum.”

Gergin bir sessizlik oldu. Alice sormayı düşündü ama Peter’ın ona söylemeyeceğini biliyordu. Peter kişisel konular söz konusu olduğunda taştan duvardı. Sakin bir gülümsemenin ardında ne kadar da kolay kayboluyordu.

“O hâlde karar verilmiştir.” Peter boğazını temizledi. “Belki ben Latincesini okurum, sen de Yunancasını ve Çincesini okur-
sun.” Sağ ayağının yakınındaki bir cümleye baktı. “Söylesene, bu neden Sanskritçe değil?”

“Sanskritçe konusunda rahat değilim,” dedi Alice sinirlene-
rek. Bu tam da Peter’lık bir hareketti. Güya sadece açıklama is-
terken bile insanı küçümsüyordu. “Budist sutra referanslarının
hepsini Klasik Çince kaynaklardan yaptım.”

Peter, “Hımm,” diye mırıldandı. “Şey, herhalde bu da işe ya-
rar. Eğer eminsen.”

Alice gözlerini devirdi. “Üçten geriye doğru sayıyoruz.”

“Anlaşıldı.”

Alice geriye doğru saydı. “Başla.”

Ve büyülü sözleri söylemeye başladılar.

Profesör Jacob Grimes’in korkunç ve trajik ölümü hem öngö-
rülebilir hem de önlenebilirdi. Ayrıca, çoğu kişinin bilmediği
üzere, tamamen Alice’in hatasıydı.

O günün egzersizi, Profesör Grimes’in on yıllardır labora-
tuvar ortamında yaptığı binlerce rutin deneyden daha riskli ya
da radikal bir şey değildi. Sadece alanlarındaki en iyi dergi olan

Arcana'da yayımlanacak yeni makalesinde bahsettiği küme teorisinin bazı temel ilkelerini tekrarlıyordu. Hepsi son derece rutin işlemlerdi ve pentagramlarını iki kez kontrol ettiği sürece bisiklete binmekten daha tehlikeli değildi. Lisans düzeyinde şeylerdi.

Profesör Grimes pentagramlarını iki kez kontrol etmezdi. Kariyerinde bu tür angarya işleri lisansüstü öğrencilerine bırakacağı aşamaya geleli çok olmuştu. Profesör Grimes'ın günleri içgörüyü ve derin *düşünmeye* ayrılmıştı. Gerçeği anlamak için dağların ve bulutların ötesini görür, sonra Musa'nın Sina Dağı'ndan inmesi gibi bildiriler sunmak için aşağı iner, sonra da asları ayrıntıları ortaya çıkarırdı. Artık kendi aritmetiğini ya da çevirilerini yapmıyordu. Tebeşirle çizilmiş çizgilerin üzerinde diz çöküp gözlerini ve sırtını zorlamaktan da çok uzaktaydı.

Bir büyücünün hayatını düşük maaşla fazla mesai yapan lisansüstü öğrencilerinin ellerine bırakması insana pervasızca, hatta aptalca gelebilirdi. Ama öncelikle, Profesör Grimes'ın lisansüstü öğrencileri dünyanın en iyileriydi. Ayrıca, en alt düzeydeki Amerikan kurumlarındaki doktora öğrencileri bile bir pentagramdaki en tehlikeli hataları tespit edebilirdi. Ve burası Cambridge'di. Yıllarca çalıştıktan sonra, bu hatalar yetkin bir akademisyen için göze batan kırmızı bayraklar gibi fark edilirdi: dış çemberlerdeki boşluklar, yanlış yazılmış kelimeler, hatalı eşdeğerlikler, kapatılmamış parantezler. Akıllı başında olan herkes bunu yapabiliirdi.

Ama o gün Alice'in akli başında değildi.

Elbette az maaş alıyor ve çok çalışıyordu ama bu durum doktora öğrencileri arasında yaygındı, kimse bunu fazla umursamıyordu. Ama aynı zamanda üç aydır doğru düzgün uyumamıştı. O kadar çok kafein almıştı ki etrafındaki görüntüler bulanıklaşıyor, elindeki tebeşir titriyordu. Sık sık hissettiği gibi, bedeni ile maddi dünya arasında tanımlanmış bir sınır olmadığını hissediyordu; kendini bir özne olarak bir arada tutmayı bırakırsa, çayın içindeki bir küp şeker gibi eriyip gidecekti.

Çalışacak durumda değildi ve çok uzun zamandır bu hâldeydi. Alice'in en çok ihtiyacı olan şey uzun ve güzel bir tatildi, sonra da belki deniz kenarındaki uzak bir tesise yatırılmaktı.

Ama laboratuvar dersini ekme şansı yoktu. Profesör Grimes geçen yıldan beri ondan bir makaleye yardımcı olmasını istemişti ve bu iş onun seviyesinin altında olduğu, ortak yazar olarak anılmak zaten söz konusu bile olmadığı hâlde Alice yeniden onun gözüne girebilmek için can atıyordu.

Her neyse, yorgunluktan tükenme noktasına gelmek zaten varsayılan bir durumdu. Onlardan beklenen, bolca kahve ve Lembas Ekmeği yardımıyla, bütün teslim tarihleri tamamlanana kadar kendilerini zorlamak, sonra da sonuç vermeyecek süresiz bir komaya girmekti. Alice lisansüstü eğitiminin büyük bölümünü böyle geçirmişti ve aslında bu o kadar da kötü değildi.

Ama o öğleden sonra aynı zamanda öfkeliydi; kırgındı, kafası karışık ve öyle yoğun bir öfke ve hayal kırıklığı yumağının içindeydi ki, Profesör Grimes'in sesini duymak bile irkilmesi için yeterli oluyordu. Onun fiziksel yakınlığını fark etmek, hareket ettiğini hissetmek, gölgesinde diz çöküyor olmak nefes almayı zorlaştırıyordu. Göz göze geldikleri o kısa anlarda nefesi kesiliyor ve ölmek isteyebileceğini düşünüyordu.

Böyle bir ortamda yoğunlaşmak çok zordu.

Bu yüzden pentagramları çizerken gerekli halkaları kapatmadı. Oysa pentagramlarda gerekli halkaları kapatmak çok önemliydi. Büyülü sözleri söylemek, tebeşir tozunun yaşayan ölü enerjisini harekete geçirirdi ve tanımlı bir alan içinde düğünce sınırlandırılmadığı takdirde, bu enerjinin patlayıcı bir etkisi olurdu. En küçük bir açıklık bile felakete yol açabilirdi. Hatta daha küçük delikler daha da beterdi çünkü enerjiyi tek bir noktada toplayarak daha yıkıcı bir etki yaratırlardı. Bu yüzden pentagram çizen herkesin yaptığı bir şey vardı: Karınca Testi. Kalemin ucunu çizimin bir noktasından başlayıp tüm çizgilerin üzerinde gezdirerek bu hattı takip eden bir karıncanın yolculuğunu tamamlayabileceğinden emin olurlardı.

Alice Karınca Testi'ni de yapmamıştı.

Dolayısıyla, Profesör Grimes'in vücudunun sağlam kalması-
nı garantiye alma zahmetine girmemişti.

Bu, insanın kariyerini bitirebilecek türden bir hataydı. Eğer o gün laboratuvar kayıtlarında Alice'in adı geçseydi ya da onun resmi olarak yardım ettiği bilinseydi, öyle de olurdu. Soruşturma başlatılırdı. Alice bir kurulun karşısına çıkarılır, her hatasını en ince ayrıntısına kadar anlatmak zorunda kalırdı; onlarsa bunun bir adam öldürme mi yoksa yalnızca pervasız bir tehlikeye atma suçu mu olduğuna karar vermeye çalışırlardı. Bursu elinden alınır, programdan atılır, Kraliyet Akademisi tarafından sorgulanırdı. Hatta dünyanın herhangi bir yerinde, akreditasyonu olmayan şüpheli okullar da dahil olmak üzere, hiçbir kurumda büyü çalışması yapmasına ya da öğretmesine izin verilmezdi. Tabii hapse girmediği takdirde.

Ama Profesör Grimes genellikle çalışmalarında lisansüstü öğrencilerinin ismini anmazdı. Öğrencilerin kendi araştırmalarından feragat ederek onun projelerinde çalışmaları, programın söylenmeyen bir gereği idi. Resmi olarak, kazanın olduğu gün o odada Profesör Grimes dışında herhangi birinin olduğunu bilen hiç kimse yoktu. Sayısız boyuttan kopup gelen uğultulu rüzgârların pentagrama hücum ettiğini başka kimse görmemişti. Kimse Profesör Grimes'in gözlerinin üzüm gibi patlamadan önce yüzünden dışarıya sarktığını, bağırsaklarının dışarıya dökülerek halat gibi bedenine dolandığını, ağzının sessiz bir çığlık atar gibi çarpıldığını görmemişti. Hiç kimse Profesör Grimes'in bedeninin tepe taklak olduğunu, yedi korkunç tur attığını, açığa çıkan organların savrulurarak dört bir yana saçıldığını, her yüzeye kan, kemik ve bağırsak parçalarının sıçradığını görmemişti. Kimse karatahtadaki beyin kalıntılarını, Grimes'in öğleden sonraları içtiği Darjeeling çayının bulunduğu fincana düşen dişli çene kemiği parçasını görmemişti.

Ayrıca hiç kimse Alice'in laboratuvardaki duşta çınlıplak soyunarak kendini ovaladığını, kıyafetlerini çöp fırınına attığı-

nı ve her zaman laboratuvarında bulundurduğu çantadaki yedek kıyafetleri giyerek aceleyle arka kapıdan çıktığını görmemişti. Kimse sabahın köründe kaçarcasına fakülte binasındaki odasına gittiğini, soyunup ikinci kez duşa girdiğini, kâh kusup kâh ağladığını ve sonunda uyuyakaldığını da bilmiyordu.

Herkesin bildiği kadarıyla, Profesör Grimes'in ölümüne dair ilk haber, ertesi sabah hademenin çıgıllıklarıyla duyulmuştu.

O zamana kadar kan ve et parçaları pentagramı mahvetmiş, tüm tebeşir izleri kana bulanıp silinmişti; bu yüzden tam olarak neyin ters gittiğini kimse anlayamamıştı. Profesör Grimes'a ait olduğu sonradan anlaşılan, karaciğeri olduğu düşünülen bir parça, neyse ki tam olarak Alice'in dış çemberde hata yaptığı kısma isabet etmişti. Bunun sadece döneminin en cüretkâr düşünürünün canını alma fırsatını kollayan korkunç bir kaza olduğuna karar vermişler ve soruşturmayı o noktada durdurmuşlardı.

Her nasılsa, Üniversite Temizlik Hizmetleri bir kovayı dolduracak kadar kalıntıyı bir araya getirmiş ve bunlar daha sonra bir tabuta aktarılmıştı. Üniversite bir tören düzenlemişti. Bölüm bir hafta boyunca yas ilan etmişti; bu süre zarfında tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri, Oxford'dan otobüslerle getirilen meslektaşlarının yönettiği zorunlu güvenlik atölyelerine katılmak zorunda kalmışlardı. Bu meslektaşlar, yaptıkları her alaycı yorumla, bir araştırmacının laboratuvarında havaya uçmasına asla izin vermeyecek kadar akıllı olduklarını açıkça belli etmişlerdi. Profesör Grimes'ın isim levhası ofisinin kapısından sökülüştü. Lisansüstü dersi, konuyu öğrencilerden daha az bilen zavallı bir doktora sonrası araştırmacıya verilmişti. Şehir gazeteleri bunun Cambridge, bilim ve dünya için ne kadar büyük bir kayıp olduğuna dair bazı şeyler yayımlamıştı. Sonra yaz bitmiş ve herkes yoluna devam etmişti. Alice hariç.

Çenesini kapalı tutup hayatına devam edebilirdi. Üniversite onu eğitiminin sonuna kadar desteklerdi. Cambridge'in Analitik Büyü Bölümü, yüksek mezuniyet oranıyla gurur duyuyordu

ve bu uğurda Alice'i mezun etmek için ne gerekiyorsa yaparlardı; onu birkaç yıllığına rakipleri Oxford'a ödünç vermek pahasına bile olsa, bir şekilde bitiş çizgisine sürüklerlerdi.

Fakat Profesör Grimes İngiltere'nin, hatta muhtemelen dünyanın en etkili analitik büyücüsüydü. Alandaki bölüm başkanlarının yarısı yakın arkadaşıydı ve diğer yarısı da ondan o kadar korkuyordu ki ne derse yapıyorlardı. Profesör Grimes'ın önceki tüm tez öğrencileri –tabii mezun olabilenler– en üst düzey programlarda kadrolu işlere yerleşmişlerdi. Profesör Grimes'tan alınan bir tavsiye mektubu, öğrencilerinin başvurduğu her yerde işe alınmasını garantilerdi.

Akademide iyi işler yok denecek kadar azdı. Alice böyle bir iş bulmayı çok istiyordu. Aksi takdirde ne yapacağını bilmiyordu. Tüm hayatı boyunca tek bir şey yapmak üzere eğitilmişti ve eğer bunu yapamazsa, yaşamak için hiçbir nedeni kalmazdı.

Bu yüzden Profesör Grimes'ın ölümünün ertesi sabahı, cesedi bulunup ortalık yatıştıktan sonra, cehenneme gitmenin yollarını araştırmaya başlamak ona dünyanın en doğal çözümü gibi gelmişti.

Peter'in çok güzel, büyüleyici bir sesi vardı. Alice onun bu özelliğine, kendi sesinin onunkinin yanında cılız kalmasına her zaman içerlemişti. Peter'in sesinin, ince yapılı vücuduyla ne kadar uyumsuz olduğu düşünüldüğünde, bunu daha da sinir bozucu buluyordu. Böylesine tok bir sesin o kirli sakallı, cılız boyundan çıkması haksızlık gibi geliyordu. Ara sıra erkek seslerinin büyü için daha uygun olduğuna dair araştırma makaleleri yayımlanır, gerekçe olarak ise perde, derinlik ya da sesin sabitliği gibi nedenler öne sürülürdü ve bu makaleler her seferinde kadın büyücü derneklerinin öfke dolu açıklamalarıyla ve dergilerin yayın kurullarının özürleriyle sonuçlanan büyük tartışmalar başlatırdı. Maalesef bu çalışmaları tamamen çürütebilen çıkmamıştı. Ne kadar üzücü olsa da Alice bu makalelerde doğruluk payı olabileceğinden şüpheleniyordu ve şu anda bu-

nun için minnettardı. Peter'ın özgüveni ona da özgüven aşılyordu; onun yumuşak, güven veren sesi sayesinde kendini bir akışa kaptırmıştı.

“Hedef Profesör Jacob Grimes olarak tanımlandı,” diye bir ağızdan mırıldandılar. “Hedef cehennem, öte âlem, sekiz kat ya da Merhametli Kral Yama'nın Diyarı olarak tanımlandı.”

Cümlelerini bitirdiler. Hiçbir şey olmadı. Bir saniye, sonra birkaç saniye daha geçti. Sonra odayı bir soğukluk, nereden geldiği belli olmayan, insanın iliklerine işleyen bir ürperti doldurdu. Alice irkildi.

Peter, “El?” diyerek avucunu açtı.

Alice eline vurarak onu savuşturdu. “Şışşt.”

“Affedersin.” Peter elini bir süre havada asılı tuttuktan sonra geri çekti ve Alice geç de olsa Peter'ın ondan *kendi* elini tutmasını istemiş olabileceğini fark etti.

Ama artık çok geçti. Tebeşir çizgilerinden beyaz bir ışık fışkırdı, etraflarında silindirik biçiminde bir sütun oluşturdu. Laboratuvar odası bir anda yok oldu. Havayı muazzam bir uğultu doldurdu. Alice sırf dengesini sağlamak için Peter'ın koluna uzandı ama yer şiddetle sarsıldı ve kıcının üstüne düştü. Göğsüne bir kancanın takıldığını hissetti – canını yakmıyordu, sadece *keskindi*; sanki görünmez bir el göğüs kafesine uzanıp kalbini kaburgalarının arasından söküp çıkarıyordu. Baskı dayanılmazdı. Alice nefes alamıyordu. İki büküm oldu ve çaresizce pentagramın dışına düşmediğini umdu. Uğultu arttı ve ışık kör edici bir beyazlıkla parlayarak gözkapaklarını yaktı. Zihninde kıyamet sahneleri patlak verdi; kıvrılarak yukarıya uzanan alevlerin altında kanlı okyanuslar, kara delikler tarafından yutulan gezegenler gördü ve o kısa, dehşet verici anda patlamanın içinde kayboldu, kim olduğunu unuttu...

Bildiklerini hatırlamaya çalıştı.

Ben Alice Law, Cambridge'de doktora öğrencisiyim, analitik büyü eğitimi alıyorum...

Işık azaldı. Uğultu dindi.

Alice gözlerini kırpıştırarak ellerini gözlerinin önünden çekti. Kendini iyi hissediyordu. Teni ince bir kül tabakasıyla kaplanmıştı, griye boyanmış gibi görünüyordu ama külleri kolayca silkeledi. Göğsünü yokladı. Kalbi hâlâ yerindeydi. Kaburgaları sağladı. İç organları hâlâ yerli yerinde duruyordu. Bedel ödendiyse bile Alice bunu hissedemiyordu. O an hissettiği tek şey içini kavuran bir coşku oldu. Olmuştu, başarmıştı, işe yaramıştı. Onca tebeşirin, tozun, saatler süren araştırmanın ardından bir dünya diğeriyle iç içe geçmişti. O gerçekleştirmişti bunu. Bir mucizeyi.

Peter öksürerek ayağa kalktı. Küllerle kaplı bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. “Demek burası cehennem.”

Alice merakla etrafına baktı. Her yanlarında gri çayırlar ve koyu kırmızı bir göğün altında uçsuz bucaksız ovalar vardı. Bu güneş... *onların* güneşi miydi? Yoksa onun bir gölgesi ya da ikizi miydi? Gökyüzünün epey aşağısında, hantalca asılı duruyordu; ışığı tedirginlik verecek kadar loştu. Alice derin bir nefes aldı. Havanın kötü kokması ihtimaline karşı yanında kumaş bir maske getirmişti. Vergilius’un *Aeneis*’inde Yunanlar cehenneme *Aornos*, yani “kuşsuz yer” adını vermişti çünkü hiçbir kuş oranın zehirli havasında uçamazdı. Ama buradaki hava yalnızca toz kokuyordu ve serin bile sayılabiliirdi. Alice daha ziyade işkence çığlıklarına, kükürt kokusuna ve cehennem azabına tanık olmayı beklemişti ama görünüşe bakılırsa Amerikalı ilahiyatçılar biraz abartmıştı. Meteorolojik açıdan bakılırsa, cehennem İngiliz baharından çok da beter sayılmazdı.

Alice sırt çantasını omuzlarına astı. Uzakta belli belirsiz, karanlık bir kütle vardı ve Alice orada Asfodel Çayırları’nın bulunduğunu düşündü.

Peter, “İyi misin?” diye sordu.

“Daha iyi olmamıştım.” Alice pentagramın dışına çıktı. “Gidelim mi?”